

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κυκλοφοροῦμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χόραν ἡμῶν
ὁμορφίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστὸν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Ἑτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμητος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Αἰγύπτου γράσιον διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ἑλάν ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμητοι ἑναλόγηται.

ἩΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφορικοῦ ἀριθ. 35, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Νομβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 51

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCELJ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κάμποσα κορμιά κοίτονταν καταγῆς
κι' ὁ Μοκοκό μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀ-
ναγνώρισε ὅτι ἦταν ὀπηκοὶ του. Οἱ
Μπαταμπούμ ἦταν οἱ περισσότεροί, καὶ
νίκησαν.

Ὅταν οἱ μύθοι εἶδαν τὸ ἵππικόν,
ποῦ τὸ διεύθυν' ἕνας λευκὸς καὶ ποῦ
ὄρμησε σὰ θέλλα στὴν πόλη, ἔμειναν
κι' ἀπὸ τὰ δυὰ στρατόπεδα ξαφνισμέ-
νοι. Μπαταμπούμ καὶ Ἀκουτονάρ στά-
θηκαν μ' ἀνοιχτὸ
τὸ στόμα καὶ ρω-
τοῦσαν:

— Τι τρέχει;
Ποιοὶ εἰν' αὐτοί;
Μὰ μέσ' στὴ
μέση τῆς πλα-
τείας, ὁ Αὐγου-
στας ἀνοίξε τις
σειρὲς τῶν ἵπ-
πέων κι' ἔβγαλε
μπροστὰ τὸ Μο-
κοκό.

Σὲ λίγα λεπτά,
ὄλα τὸ χωριὸ εἴ-
χε μάθει πὺς
ὁ διάδοχος εἶχε
γυρίσει μ' ὀλό-
κληρο στρατεύ-
μα καὶ λευκούς.

— Ὁ Μοκοκό! Ὁ Μοκοκό! φώναζαν
ὄλοι.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔγινε προσκλητήριον
σαλπασμά καὶ, σὲ μιά ὥρα, ὄλοι οἱ πα-
λιοὶ ὀπηκοὶ τοῦ βασιλιᾶ Τόφρα εἶχαν
μαζευτεῖ τριγύρω στὸ βασιλόπουλο.

Τώρα οἱ Μπαταμπούμ μαζεύθηκαν
μὲ φρονιμάδα στὸ κάτω μέρος τοῦ χω-
ριοῦ, γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν ὀπο-
χώρησή τους.

Ὁ Μάριος μ' ἕνα βλέμμα κατάλα-
βε ὅτι χρειαζόταν γρηγοράδα καὶ ψυ-
χραιψία.

— Ἐμπρός! φώναξε. Μοκοκό, προ-
χωρεῖτε μὲ τοὺς ὀπηκόους σας! Σίετ,

Ἡρακλῆ καὶ Ποῦμ-Ποῦμ, ἐτοιμάστε τὸ
κανόνι. Μόνο μ' αὐτὸ θὰ νικήσουμε!

Κι' ὁ πλοίαρχος ἐτοιμαζόταν νὰ ὀρ-
μήσει κι' ὁ ἴδιος, ὅταν εἶδε μπροστὰ
του τὸν Ἡρακλῆ σὲ κακὸ χάλι: Κί-
τρινος, μὲ κατεβασμένα μούτρα, μὲ θλι-
θερῆ ὄψη.

— Τι τρέχει; φώναξε ὁ Μασσαλιώ-
της. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ σκέψεις, Ἡ-
ρακλῆ. Κουνήσου! Μὰς χρειάζεται τὸ
κανόνι.

Ὁ στρατηγὸς δὲν κρατήθηκε πιὰ.

— Τὸ κανόνι! εἶπε θλιθερά... Ἄ,
φίλοι μου, εἶναι ντροπὴ μου, εἰμικιζέ-

— Τὸ ἀξίζω! εἶπε μ' ἐπιμονὴ ὁ Ἡ-
ρακλῆς κι' ἔφυγε τρέχοντας, μὲ τὸ
σπαθὶ γυμνόν, μέσ' ἀπὸ τις φοινικιές.
Πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν σταματή-
σουν, βρισκόταν κίβλας μακριά.

— Θεέ μου, θὰ τὸν σκοτώσουν! ψι-
θύρισε τρομαγμένη ἡ Πολέ.

Ὁ κλοσσὸς τρέχει σὰν ταῦρος καὶ
δὲν λοξοδρομεῖ καν' γιὰ ν' ἀποφύγει
τοὺς ἐχθρούς του. Οἱ Μπαταμπούμ βλέ-
πουν ἕναν λευκὸ νὰ τρέχει ἔτσι μόνος
τοῦ μ' ἕνα σπαθὶ γυμνὸ καὶ νοιώθουν
τέτοια κατὰπληξη, ὥστε δὲν σκέπτον-
ται καν' νὰ τὸν κωνηγήσουν.

— Πλῦτωσε τώ-
ρα, εἶπε ὁ Μά-
ριος. Ἄλλὰ στὸ
γυρισμό!

Πρὶν γυρίσει
ὁ Ἡρακλῆς, δὲν
μποροῦσαν νὰ
κάμουν τὴν ἐπί-
θεση. Λοιπὸν ὁ
Μάριος σκέφθη-
κε νὰ καταστρώ-
σει ἕνα καλὸ
σχέδιο μάχης.

Ἀνέβηκε στὴν ἀτέγη μίσε καλύβας
καὶ κοίταξε τοὺς ἐχθρούς. Εἶδε ὅτι χω-
ρίζονταν σὲ τμήματα κι' ἐπιασαν τις
πὶο κατάλληλες θέσεις στὴν πόλη καὶ
στὰ γύρω. Ἐνα τμήμα τοποθετήθηκε
ἀπάνω στὸ δρόμο ποῦ εἶχε ἀκολουθή-
σει ὁ Ἡρακλῆς.

— Διάβολε! μωρμούρισε. Φαντά-
ζονται ὅτι πάει νὰ φέρει ἐπισχύσεις
κι' ἐτοιμάζονται νὰ τις ἀποκρούσουν.
Ἄσχημα τὴν ἔχει ὁ στρατηγὸς μας!
Κατέβηκε, βρῆκε τὸν Αὐγουστο καὶ
τοῦ τὸ εἶπε. Ἐκεῖνος κρατοῦσε στὸ χέ-
ρι του τὸ ρολόγι, σὰ νὰ μετροῦσε τὰ
λεπτά.

— Σὲ εἴκοσι ὀκτὼ λεπτά, ὁ Ἡρα-
κλῆς θὰ εἶναι δὴ μάς! μὲ τὸ κιβώτιο,
εἶπε μὲ πεποίθηση.

— Ἐκτός ἂν τὸν πετοσκόφουν αἱ ἀ-
ραπάδες! ἀπάντησε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ χω-
ρὶς κέφι.

Ἀκολούθησε βαθεῖα σιωπὴ, γεμάτη

«Οἱ Μπαταμπούμ ἔφυγαν πανικόβλητοι.»
(Σελ. 446, στ. β')

νας πολὺ ἀνάξι-
ος στρατηγός!

— Τι ν' αὐτὰ
ποῦ κάθεσαι καὶ
λὲς τώρα! Σοῦ
εἶπα, δὲν ἔχουμε
καιρὸ!

— Ἄ, ναί, ἔκαμξ ἕνα λάθος, ἕνα
προμερὸ λάθος, ποῦ εἶναι ἡ μεγαλύτε-
ρη ντροπὴ γιὰ ἕνα στρατηγόν!

— Μὰ ἐξηγήσου ἐπιτέλους!

— Φίλοι μου, ἔχχασα τὸ κιβώτιο μὲ
τὰ βλήματα τοῦ κανονιοῦ. Εἶν' ἐκεῖ
κάτω, στὸ στρατόπεδόν μας.

Οἱ ἄλλοι δὲν μίλησαν. Ἡ εἶδηση ἦ-
ταν πολὺ ἀσχημῆ, γιὰτὶ τὸ κανόνι ἀ-
ποταλοῦσε τὴν σπουδαιότερη ὀπλοχό-
τους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

— Πάνω νὰ τὸ φέρω! εἶπε ξαφνικά
μὲ ἀπόφαση ὁ Ἡρακλῆς.

— Πατέ! ἀπάντησε ὁ ναυτικός. Ἄν
βγεις μόνος σοῦ, θὰ σὲ πετοσκόφουν!

ἀγωνία. Τι θα γινόταν ο πολμηρός αδελφός; πού περνούσε έτσι χωρίς υπεράσπιση μέσα στην εχθρική χώρα;

Μά δε βιάσαζε πολύ η αγωνία αυτή, γιατί σε λίγο είδαν την κάσκα του Ηρακλή να προβάλλει από το λόφο. Ύστερα φάνηκε δλόκληρο το σώμα του στρατηγού, που ήταν φορτωμένος με το βαρύ κιβώτιο των πολεμοφοδίων. Προχωρούσε σιγά-σιγά και με κόπο, γιατί το βάρος ήταν πολύ μεγάλο.

Ο Ποδμ-Ποδμ κάνει τομπας.

Οι εχθροί τον είδαν και, χωρίς να πολυκαταλαβαίνουν τι εσήμαινε αυτό το φορτίο του, προχώρησαν σιγά-σιγά, με όσφια και προφύλαξη, σχηματίζοντας ένα ημικύκλιο.

— Αλίμονο! Είναι χαμένος! μουρμούρισε ο πλοίαρχος.

Όσο ο πελώριος αθλητής προχωρούσε αργά, σά να μην έβλεπε τί γινόταν τριγύρω του. Κι όμως θα είχε ιδεί τους μαύρους που τον περιμεναν μ' ανυπομονησία.

Οι φίλοι μας βαστούσαν την αναπνοή τους από την αγωνία και δεν έβγαζαν μιλιά.

Η απόσταση λιγοστεύει. Ακόμη διακρίνεται μέτρα... Ακόμη ένα κατό μέτρα... Πάν! Πάν! Πάν! ακούγεται ξαφνικά τουφεκίδα.

Πέρ! φωνάζει ο πλοίαρχος. Πρέπει να τον προστατέψουμε.

Ο Ποδμ-Ποδμ και μερικοί στρατιώτες πυροβολούν. Μερικά πτώματα σωριάστηκαν στο στρατόπεδο των Μπαταμπούμ.

— Πέρ! ξαναφώναζε ο Μασσαλιώτης.

Νέκ κενά δημιουργήθηκαν στις τάξεις των μαύρων κι' επικρατούσε τώρα ένας διαταγμός, ένας φόβος. Άμέσως όμως, ο φόβος έγινε λύσσα κι' έλοι ρίχτηκαν με άγριες κραυγές άπάνω στον Ηρακλή. Ο κύκλος τόν έσφιγγε τώρα όλο και στενότερα.

— Χαμένος! μουρμούρισε μ' άπελπισία ο Μάριος.

Κι' άμέσως έδρησε πρώτος άπ' όλους: — Εμπρός!

Έτρεχαν όσο μπορούσαν, μά ή άπόσταση ήταν μεγάλη και ή βροχιά πριν να φτάσουν, ο καιμένος ο Ηρακλής θα είχε χαθεί.

Ξαφνικά άκούστηκε μία τρομερή έκρηξη, ύστερα ούλιάσματα πόνου κι' ένα πυκνό σύννεφο σκόνης και καπνού θόλωσε την άτμόσφαιρα εκεί γύρω.

Σταμάτησαν. Τι είχε γίνει; Πρώτος ο Αύγουστος τó μάντεψε:

— Τó κιβώτιο του Ηρακλή! είπε.

— Ναι, πρόσθεσε ο Μάριος. Κι' ο φίλος μας ίσως θα είναι μέσα στα θώματα...

Έτρεξαν κι' έρτασαν εκεί. Οι Μπαταμπούμ έφρουγαν πανικόβλητοι. Είδαν χάμω συντρίμιατά και κορμιά μαύρων, τρυπημένα από σφαίρες. Ήταν μιάνίκη, αλλά νίκη άκρивоπληρωμένη. Ο στρατηγός θέλησε ν' άκρивоπουλήσει τó θανάτó του, ωστόσο όμως θάχε σκοτώθει κι' αυτός.

Έβραζαν στα πτώματα, να βρουν τó λείψανά του φίλου τους.

— Νά τος! φώναζε πρώτος ο Μοκοκό, πού τó μάτι του δέ γελιόταν πατά.

Σήκωσαν τά πτώματα πού τόν σκέπαζαν και τότε έμειναν βουβοί άπό την κατάπληξη:

Ο Ηρακλής σηκωνόταν, μία χαρά, γερός κι' άνάγγιχτος.

— Ούφ! είπες πέρνοντας μία βαθείά αναπνοή. Πήγαίνε να σκάσω πιά!

Όλοι τόν άγκάλιαζαν και δέ μπορούσαν άκόμη να πιστέψουν αυτό τó θαύμα: Μόνον ο φίλος τους ζωντανός, άνάμεσα σε τόσους νεκρούς!

Και μ' όλη την ψυχραιμία, τούς έξηγούσε αυτό τó θαύμα ο Ηρακλής.

Ήταζε με όρμη χάμω τó κιβώτιο και τά βλήμια άρχισαν να σκάζωσαν και νά τινάζονται έδω και εκεί. Άμέσως άρπάξε δυό Μπαταμπούμ και τούς κράτησε μπροστά του σάν άσπίδες. Κι' έτσι γλύτωσε.

Τυρίζοντας, βρήκαν ένα σωστό στρατεύμα άπό Άκουτονάρ, να τούς περιμένει. Ο Μοκοκό έτρεφε να τούς ρωτήσει για τόν πατέρα του. Πού ήταν; Ζούσε ακόμα;

— Ναι, άπάντησ' ένας γέρος Άκουτονάρ. Ο βρασιλιάς Τόφα ζει... Είναι φυλακισμένος στην Κόμπζα.

— Γρήγορα, στην Κόμπζα! φώναζε ο Μοκοκό, χωρίς να χάσει στιγμή.

Η Κόμπζα ήταν μία φρικτή σπηλιά, σκαμμένη σ' ένα λόφο, κοντά στο Άκουτονάρ. Ο Μοκοκό άνατρίχιασε. Σ' αυτή την μαύρη φυλακή ήταν κλεισμένος ο κακόμοιρος ο πατέρας του; Η παράδοση έλεγε ότι σ' αυτή τή σπηλιά ήταν άλλοτε φυλακισμένοι πεντακόσιοι Μπαταμπούμ άιχμάλωτοι.

Καθώς έτρεχαν με τó ίππικό πρds την Κόμπζα, κάμποσοι Μπαταμπούμ, βλέποντας πόσο λίγοι ήταν, πολέμησαν να τούς φράξουν τó δρόμο, μά ο συνταγματάρχης Ποδμ-Ποδμ σημάδεψε και παζοντάς και σκέτωσε δυό-τρεις.

— Πάν! έφώναζε, κι' ένας άνθρωπος έπεφτε νεκρός.

Οι εχθροί τάχασαν στην άρχή, κι' ύστερα τóβηξαν στα πόδια.

— Αυτός είναι ο διαβολός! φώναζαν.

Πλησίασαν στη φυλακή. Καμιά είκοσάρια Μπαταμπούμ φρινόνταν μπροστά στην είσοδο τής σπηλιάς.

— Φτάνουμε στην ώρα, είπες ο Ποδμ-Ποδμ. Αυτοί φαίνονται πολεμούν να πάρουν τόν πατέρα σου.

Κι' έτοιμάστηκε να δρμήσει. Μά ο Μάριος τόν σταμάτησε.

— Σταθήτε! είπε. Κοιτάξτε εκεί πίσω άπό τά θαμνιά. Οι Μπαταμπούμ μας παρμονεύουν να μάς χτυπήσουν με τούς βράχους. Πρέπει να χρησιμοποίησουμε τó κανόνι.

— Μά δέν έχουμε βλήματα! είπες ο Ηρακλής.

— Αδιάφορο! Και μόνο με τόν κρότο του θά φέρει άποτέλεσμα.

Ο Ποδμ-Ποδμ με κάμποσους ίππείς έτρεξαν με καλπαμό και σε λίγα λεπτά γύρισαν με τó κανόνι.

Τó γύρισαν πρds τούς κρυμμένους εχθρούς πού τóβηξαν βέβαια, κι' ο στρατηγός πρόσταξε:

— Επί σκοπόν, πέρ!

Τώρα άκούστηκε ένας τρομερός κρότος, πού ο αντίπαλός του γέμισε τόν κάμπο, τις χαράδες και τή μεγάλη σπηλιά. Ξαφνικά, ένα μαδρό σμήνος ξεπετάχτηκε άπό τις κρυψάνες τού έδάφους κι' δρμήσε πρds όλες τις διευ-

θύνσεις, σάν άπειρα τρομαγμένα έντομα. Τó κανόνι είχε κάνει τó θαύμα, αλλά μόνο με τόν κρότο του.

Τώρα μπορούσαν χωρίς κίνδυνο να προχωρήσουν στην είσοδο τής σπηλιάς.

Καθώς τρέχουν πρώτοι ο Μοκοκό κι' η Ίσλέ, κουκουβάγιες κι' άγρια πουλιά πετάγονται άπό μέσα. Άπό πίσω κι' ο φίλος μας, με τó ρεβόλβερ, σπó χέρι. Προχωρούν κάμποσην ώρα ψηλαφώντας μέσα στο σκοτάδι και φτάνουν μπροστά σε μία πόρτα μονοκάματη, σκαλισμένη γερά.

Τού κάκου ο Μοκοκό ματώνει τά χέρια του για να τήν άνοίξει.

— Εκεί! φώναζε τó παιδί μ' άγωνία. Εκεί πατέρας δικός μου!

Ποιος ξέρει πόσους κινδύνους άκόμη θάδριασαν εκεί πίσω. Οι παλιότατες άνω δέ διασπασαν.

— Ό,τι κι' αν γίνει, θά περάσουμε! είπες ο Ηρακλής.

Κι' ο κολοσσός προχώρησε, μαζεύοντας όλη τή δύναμή του κι' όρμησε με τόν ώμο μπροστά.

Τó χτύπημα ήταν τρομερό. Άκούστηκαν τριξίματα, ή πόρτα όμως βαστάσε άκόμη γερά. Η αντίσταση έρέθισε τόν Ηρακλή και τώρα χτυπούσε, σάν τρελός, σάν ταύρος, σάν θηρίο!

Κράκ! Ένα κομμάτι ράϊσε, έσπασε, έπεσε χάμω σε σύννεφο σκόνης.

— Ούφ! έκαμε ο Ηρακλής.

Κι' άπό μία συνήθεια, έκαμε ένα χαιρετισμό θεατρικό κι' έπεσε ο κακόμοιρος χάμω, δλότελα έξαντλημένος.

Ο Μοκοκό χόθηκε άμέσως άπό τήν τρύπα. Μέσα στη σπηλιά, έφεγγε ένα φτωχό λαδοκάνηλο. Στο φώς του, τó παιδί γνώρισε άμέσως τόν πατέρα του.

— Αλίμονο! Σε τί χάλια!

Ο γέρος βρασιλιάς καθόταν σ' ένα πέτρινο μπάγκο. Δέ μπορούσε να σηκωθεί, γιατί τή μέση του και τά πόδια του τάσφιγγαν άλωσίδες. Ψιθύρισε μόνο με μισοδυσμένη φωνή:

— Μοκοκό!

(Τó τέλος στο έρχόμενο)
ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΤΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΣΟΥ!

Ο μικρότης ο Βώκος, — έκαινος πού σάς δηγήθηκα τó έπαισόδιό του με τó Χιτζόπουλο, — είχε μία πολύ παράξενη τρέλλα: Τούρχόταν κάθε τόσο και πάλι τόν άφνει. Και πότε ζούσε στο Φρενοκομείο, ο πιδ τρελλός μέσα στους τρελλούς, και πότε γόριζε στον κόσμο, ο πιδ φρόνιμος μέσα στους φρόνιμους.

Μία φορά, λίγες μέρες άφου βγήκε άπό τó Φρενοκομείο, τόν άπάντησε ένας παλιός του φίλος.

— Έ, τόν ρώτησε, είσαι τώρα καλά;

— Έντελώς! τού άποκρίθηκε ο Βώκος. Μη φοβάσαι τίποτα. Όρίστε και τó πιστοποιητικό μου!

Και τού έδειξε τó «εξιτήριο» τού Φρενοκομείου, πού πιστοποιούσε ότι ήταν όγιής.

Ο φίλος τó διάβασε και τού είπες: — Φρόνιμος λοιπόν. Χαίρω πολύ!

Και τού έτεινε τó χέρι.

— Άλλ' αυτό πείραξε τó Βώκο. Κι' άντι να τού πιάσθ τó χέρι, έκαμ' ένα βήμα πρds τά πίσω λέγοντας:

— Τó πιστοποιητικό σου πρώτα! Δείξε μου και σ' τó πιστοποιητικό σου, να βεβαιωθεί πως είσαι φρόνιμος άνθρωπος σάν και μένα, και τότε μάλιστα!

Ο ΑΝΑΤΙΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΝΑ.

Τήν ίδια ώρα με τή Φεβρονία, έρωγς τής χρονιάς του κι' ο Φούσκας. Αυτόν, φτωχά, τόν υποδέχτηκε στην άγκαλιά του ο πατέρας του, ο κύρ-Φώτης ο βαρκάρης, όχι όμως για να τόν φιλήσει, ούτε για να τόν χαϊδέψει παρά για να τόν σύρει κι' αυτός στο σπίτι, δέροντας σ' όλο τó δρόμο σάν τήν κυρά Κωσταντινιά.

Με τή διαφορά πως ο κύρ-Φώτης δέν είχε βέργα. Είχε όμως τά χέρια του, είχε και τά πόδια του. Κι' ο κακόμοιρος ο Φούσκας έρωγς κάτι κλωτσιές πού τόν έφεραν βόλτα, κάτι χαστούκια πού έσκιαζαν στα φουσκωμένα μάγουλά του σά στράκες, και κάτι γροθιές στο χοντρό κορμί του πού άντηχούσε σά γροανόσασα.

— Και ληστής, μωρέ, μου βγήκες; τούλεγε ο πατέρας του. Και ληστής; — Ο Μπέμπης με ξεγέλασε! δικαιολογιόταν κλαίγοντας, ο Φούσκας.

— Και σ' τά μυαλά σου πού τάχες; Νά, για να μάθεις άλλη φορά να ξεγελιόσαι!

Ο κόσμος διασκεδάσε με τó ζύλο πού έρωγς ο χοντρο-Φούσκας. Μ' άπ' όλους περισσότερο χαϊρόταν ο Μεμάς, ο μικρός βοσκός. Αυτός είχε βρει στον Προφήτ' Ηλία τó άρνι του, κι' έχοντας τó κόρα στους ώμους, παρακαλούθουσε τó δερνόμενο Φούσκα και τούλεγε:

— Έσ' σουν, έ;... Ληστής, έ;... Άρνιά, έ;... Τρώε τώρα τσίρους!..

Άασα, πώς εύχαριστιέμαι! Αδτή τή στιγμή έγώ τρώω λουκουμάδες!

Έπατέλους έφτασαν στο σπίτι. Μά κι' εκεί ο κύρ Φώτης δέν έννοούσε νάφηση τó γιό του. Είχε σκοπό να τόν δέρνη ως άγριο. Μία στιγμή όμως ο Φούσκας φώναζε:

— Φτάνει λοιπόν! Φτάνει! Τó ξερείς πως αν δέν ήμουν έγώ, τó κάστρο δέ θάπεφτε ποτέ;

Και διηγήθηκε στον κύρ-Φώτη πως αυτός έπεισε τó Μπέμπη τόν Άοχι-λήσοαρχο να παραδοθή. Η διήγηση αυτή μαλάκωσε κάπως τó βαρκάρη. Έπειτα ήταν όλοφάνερη κι' ή μετάνοια τού Φούσκα. Έτσι συχωρέθηκε κι' αυτός με τήν υπόσχεση να μήν τó ξανακάνη.

(Τó τέλος στο έρχόμενο).
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΑΕΝ θυμობμαι τώρα ποιός, στην τελευταία μας Κυριακή, αποκρίθηκε πώς δεν έγελασε περισσότερο στη ζωή του παρά όταν άκουσε ένα μπεμπέ να του λέει πώς θέλει τη «Διάπλασι» γιατί είναι για... μπεμπέδες! Αδτή ή απάντησή μ' έκαμε και μένα να γελάσω περισσότερο απ' όλες. Γιατί φαντάστηκα άμέσως τη φαιδρότατη εκπλήξη ενός μεγάλου έξυπνου παιδιού, μανιακού με τη Διάπλασι του, — όπως είναι τόσο Γυμνασιόπαιδες, τόσο ακόμη Φοιτητές, — καθώς άκουγε τέτοιο πράγμα από ένα τόσο — δά πι-σπιρίγκο, με κοντά βύσες πινταλόνια, που δεν έβγαλε ακόμα το Δημοτικό. Κι' όμως το άκουσμα — το φαινόμενο να πώ καλύτερα, — δεν είναι καθόλου σπάνιο στους καιρούς μας. Υπάρχουν πολλά, πλήθος μικρά παιδιά, μπεμπέδες και μπεμπέδες, που θέλουν να κάνουν τους μεγάλους. Είναι τάχα μια πρόωγη ανάπτυξη; Είναι ίσως γιατί τα παιδιά τώρα «μεγαλώνουν» γρήγορα; Όχι, καθόλου είναι μια πετριά, μια άρρώστια. Γιατί τα παιδιά αυτά δεν είναι καθόλου αναπτυγμένα. Ούτε στο σώμα ούτε στο νοῦ. Άπεναντίας, τις περισσότερες φορές, είναι πιδ μικρόσωμα και πιδ... κοιμισμένα από άλλα παιδιά της ηλικίας τους. Κι' αυτό κάνει ακόμα πιδ κωμική την άρρώστια που έχουν να «μεγαλοφρονούν». Αν θέλετε μάλιστα να το εξετάσετε πιδ βαθιά, αυτό δεν είναι παρά κουταμάρα. Κι' απόδειξη πιδ όσο πιδ έξυπνο είναι ένα παιδί, τόσο περισσότερο κχιρῶ μένει παιδί, και προτιμῶ, αγαπῶ τα παιδιάτικα, και λατρεύει τη Διάπλασι του. Το μαρτυρεί όλη ή πενήνταχρονη ιστορία αυτού του περιοδικού που αγαπήθηκε απ' τα Έλληνόπουλα τριών γενεών. Λοιπόν, είναι παρατηρημένο και βεβαιωμένο: τα καλύτερα απ' αυτά, τα έξυπνότερα, τα πιδ καλά προικισμένα, αγόρια ή κορίτσια, ήταν εκείνα που έμειναν Διαπλάσιόπουλα σ' όλη την εφηβική, ακόμα και τη νεανική τους ηλικία. Κι' έβλεπες, — όπως δά βλέπεις και σήμερα, — στις φωτογραφίες των Βραβευμένων, μεγάλες κοπέλλες της παντρειάς, καθώς και... άντρες με μουστάκια. Ναι, ναι, και με μουστάκια. Γιατί αν οι νέοι σήμερα τά ξυρίζουν, άλλη φορά τάφιναν και τάστριβαν.

Τώρα, ή κουταμάρα που λέγαμε είναι βέβαια πολλών βαθμών. Και τά παιδιά που την έχουν στο μεγαλύτε-

ρο, είναι μικρομεγάλοι, — σά να λέγαμε τέρατα, — χωρίς έλπίδα να ξαναγίνουν ποτέ... άνθρωποι. Τα κακόμοιρα κρίνουν από τις λέξεις Διαπλάσιου: «Η Διάπλασις των Παίδων.» Και συλλογίζονται: Περιοδικό για παιδιά, εγῶ δὲν θέλω να είμαι παιδί, άρα ή Διάπλασις δὲν είναι για μένα. Ένα τόσο κουτό μικρομεγάλο, μην επιχειρήσετε να τον μεταπείσετε. Κι' δλάκερο τόμο Διαπλάσεως να του δώσετε να διαβάση, δὲν θά καταλάβη τίποτε. Ο «Τζάκ» θά του φανῆ φλόαρος και το «Θαυμασιῶ Ταξίδι» άνοστο και για μπεμπέδες. Γιατί το παιδί δὲν έχει γούστο, δὲν έχει κρίση, δὲν έχει τίποτα. Κι' όσα μεγαλίστικα διδάζει και λέει πιδ του άρέσουν, κι' αυτά επίσης δὲν τά καταλαβαίνει, δὲν τά γουστάρει, αλλά τά διαβάζει μόνο γιατί βλέπει να τά διαβάζουν οι μεγάλοι. Άπεναντίας, — κι' αυτό το ξέρετε από τον έαυτό σας, — ένας μεγάλος πιδχε γούστο αληθινό, μπορεί να γελάση και με τον «Αρχιλήσταρχο Μπέμπη», το νηπιακό της Κυρά-Μάρθας.

Είναι όμως και παιδιά που έχουν την κουταμάρα σε βαθμό πιδ μικρότερο. Αὐτά έτυχε να βρεθῶν σ' έναν κύκλο κουτών και ναποκτήσουν από μίμηση τη μεγαλομανία ή τη μικρομεγαλία» κατά βάθος όμως μένουν παιδιά, κι' αρκετά έξυπνα μάλιστα, ώστε άμα τύχη πάλι νάπαντήσουν κανένα που να ξέρει να τά μιλήση και να τά κατηχήση, ξαναγίνονται. Κι' όχι πιδ τόμος δλάκερος, αλλά λίγα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» άρκοῦν για να τά πείσουν, πιδ το περιοδικό αυτό δὲν είναι μόνο για μικρά παιδιά. Τέτοια παραδείγματα έχουμε άπειρα. Προχτές ακόμα ένα νέο Διαπλάσιόπουλο μᾶς έγραφε: «Δὲν ξέρω γιατί» (έμεις όμως το ξέρουμε) «είχα την ιδέα πιδ ή Διάπλασις είναι για μπεμπέδες. Άμα όμως ο φίλος μου Τάδε μου έδωσε και διάβασα ένα φυλλάδιο, κατάλαβα πιδ είχα τη μεγαλύτερη πλάνη του κόσμου». Να ένα παιδί που ή άρρώστια δὲν το είχε χτυπήσει αγιάτρευτα. Δὲν ήταν βέβαια «σπίρτο μονάχο», άφου έναν καιρό, ενῶ ήταν παιδί, δὲν ήθελε νάκου-σῆ ένα περιοδικό για παιδιά: δὲν είχε όμως και την κουταμάρα των άλλων εκείνων που κι' άφου γνωρίσουν τη Διάπλασι, άνίκανα να την καταλάβουν και να τη γουστάρουν, δὲν τη θέλουν γιατί λέγεται «των Παίδων!»

Αὐτά είχα σκοπῶ να σας τά πώ από καιρό, γιατί πολλές φορές είδα να γράφετε στη Διάπλασι τί τραβᾶτε από μερικά τέτοια κουτόπαιδα, συνομήλικα ή μικρότερα σας, που όχι μόνο δὲν σας άκουνε να γίνουν συνδρο-

μηταί, παρά και σας περιφρονούν, σας κοροϊδεύουν επειδή διαβάζετε με τόση αγάπη ένα περιοδικό για μπεμπέδες! Άλλά μ' έκαμε να σας τά γράψω σήμερα ένα ωραίο γράμμα που εστειλε απ' εθελείας σε μένα ή αγαπητή μας Τῶνη Μονάχη. Τι άκούει κι' αὐτή από μερικούς-μερικούς για την άγάπη της στη Διάπλαση! Άλλά ποιός τους λογαριάζει! «Όχι τόση πιδ είμαι, — πιδ γράφει, — μᾶ κι' άλλη τόση να γίνω», εγῶ τη Διάπλασή μου θά διαβάζω. Πολύ φυσικά!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβέλιον Νομῆς)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ναι, αλλά δὲν μπορούμε ν' αφήσουμε ὅλο το δάσος να καταστραφῆ, είπε ο Γίγαντοδύναμος. Δυστυχῶς δὲν μπορούμε να διαλέξουμε.

Ο Κάρρ κατάλαβε πιδσο δυσκολεύονταν οι άλλες να έκπρασθοῦν και γι' αυτό προσάθησε να τις βοηθήση.

— Θέλετε ίσως να πῆτε ότι πρέπει να κάνω γνωστό στους ανθρώπους ἔ, τι συμβαίνει εδώ μέσα στο δάσος;

Όλες οι άλλες του είπαν ναι, κουνώντας το κεφάλι τους.

— Είναι μια μεγάλη συμφορά για μᾶς που αναγκάζομαστε να ζητήσουμε βοήθεια από τους ανθρώπους, είπαν, αλλά δὲν υπάρχει καμμία άλλη διέξοδος.

Υστερ' από λίγο ο Κάρρ πήρε πάλι το δρόμο για να γυρίση σπίτι του. Ενῶ έτρεχε καταλυπημένος για κείνα που είχε μάθει κι' είχε ιδει, συνάντησε μια μεγάλη νεροφίδα.

— Καλημέρα! του σφύριξε ή νεροφίδα.

— Καλημέρα! γαύγισε το σκυλί και την προσέπασε τρέχοντας χωρίς να σταματήση.

Η νεροφίδα όμως προσάθησε να τρέξη πίσω από τον Κάρρ.

— Ίσως έχει κι' αὐτή την έννοια για το δάσος, σκέφθηκε ο σκύλος και στάθηκε.

Η νεροφίδα άρχισε άμέσως να του μιλά για τη μεγάλη καταστροφή.

— Άλλ' αν φωνάξουμε τους ανθρώπους να μᾶς βοηθήσουν, είπε, τότε πάει πιδ, ούτε ήσυχία ούτε γαλήνη θά έχουμε εδώ μέσα.

— Κι' εγῶ το φοβάμαι, είπε ο Κάρρ, άλλ' οι γεροντότεροι του δάσους ξέρουν τι κάνουν.

— Έγῶ μπορούσα να δώσω μια καλύτερη συμβουλή, είπε ή νεροφίδα, άρκει να μουδιναν την άμοιβή που θά γύρευα.

— Δὲν είσαι σὺ το ζῶο που ὀνομά-

ζεται Ἀβοήθητος; είπε ο Κάρρ με περιφρόνηση.

— Έγῶ γέρασα μέσ' στο δάσος και ξέρω πιδ μπορούν να έξολοθρευθοῦν οι κάμπιες, άπάντησε το φίδι.

— Αν μπορούσες να το κάνης αὐτό το πράγμα, είπε ο Κάρρ, τότε κανέναν δὲν θά σου άρνηθῆ να σου δώση την άμοιβή σου.

Σαν είπε ο Κάρρ αὐτά τα λόγια, ή νεροφίδα τρύπωσε κάτω απ' τη ρίζα ενός δένδρου και μόνον όταν έννοιωσε τον έαυτό της προφυλαγμένο, άρχισε πάλι να μιλά:

— Τότε χαιρέτησε εκ μερους μου τον Σταχτερό, εφώνασε, και πῆς του ότι αν θέλει να φύγη από το δάσος της ειρήνης και να μη σταματήση ως δτου φθάση στο ψηλότερο μέρος του βουνού, εκεί που δὲν φυτρώνουν πιδ βαλανιδιές, κι' αν μου ὀπασχεθῆ ότι δὲν θά ξαναγυρίσει ενῶ ζω, τότε μπορώ να στείλω στις κάμπιες που καταστρέφουν τα δένδρα την άρρώστια και το θάνατο.

— Τι λῆς; είπε ο Κάρρ και οι τρίχες του σημάθηκαν από φρίκη κι' άγανάκτηση. Τι κακό σου έκανε ο Σταχτερός;

— Σκότωσε εκείνην που μου ήταν ή πιδ αγαπητή απ' όλα όταν κόσμο, είπε το νεροφίδα, και θέλω να τον εκδικηθῶ.

Προτού να τελειώση το νεροφίδα τα λόγια του, ο Κάρρ χύμηξε καταπάνω του: Ἀλλ' εκείνο ήταν καλά προφυλαγμένο κάτω απ' τη ρίζα του δένδρου.

— Μείνε εκεί ὅσο σου άρέσει, είπε ο Κάρρ στο τέλος. Ἐμεις θά έξολοθρευοῦμε τις κάμπιες και χωρίς τη δική σου τη βοήθεια.

Την άλλη μέρα ο κύριος του δάσους και ο δασοφύλακας περπατούσαν άνάμεσα στα δένδρα. Ο Κάρρ στην άρχή έτρεχε κοντά τους, αλλά σε λίγο άφανίστηκε και υστερα από λίγο άκούστηκε ένα δυνατό γαύγισμα από το βάθος του δάσους.

— Πάλι ο Κάρρ βγήκε στο κυνήγι, είπε ο άφέντης.

Ο δασοφύλακας όμως δὲν ήταν δυνατό να πιστέψη ένα τέτοιο πράγμα.

— Ο Κάρρ έχει πολλά χρόνια να βγη στο κυνήγι μόνος του, είπε.

Υστερα χώθηκε μέσα στο δάσος, για να δῆ πιδ σκυλί ήταν εκείνο που γαύγισε.

Ο άφεντικός έτρεξε από πίσω του. Ἀκολούθησαν κι' οι δυο το γαύγισμα ως την πιδ βαθιά μεριά του δάσους: όταν όμως εφθασαν εκεί, το σκυλί έπαψε να γαυγίζει. Στάθηκαν για να κούσουν, κι' εκεί μέσ' στη βθετιά σιωπή άκουσαν τον κρότο που έκαναν οι κάμπιες τρώγοντας τα φύλλα: είδαν

τις βελόνες από τα πεδικά να πέφτουν και αισθάνθηκαν τη βαρεία μπουδιά του ρετινιού. Είδαν ακόμη ότι όλα τα δέντρα ήταν γεμάτα από τους μικρούς αυτούς έχθρους που μπορούν να καταστρέφουν και το πιδ άπέραντο δάσος.

Για να σωθῆ το δάσος.

Την άλλη άνοιξη, ο Κάρρ είχε πάει μια μέρα περιπατο στο δάσος.

— Κάρρ, Κάρρ, άκουσε μια φωνή από πίσω του.

Ο Κάρρ έστρεψε το κεφάλι. Μια γριά άλεπού στεκόταν μπρος στην τρύπα της κι' αὐτή την είχε φωνάζει.

— Δὲν μου λῆς, οι άνθρωποι έχουν σκοπῶ να κάνουν τίποτα για το δάσος; ρώτησε ή άλεπού.

— Ναι, μπορείς να είσαι ήσυχη, άπάντησε ο Κάρρ. Δουλεύουν ὅσο μπορούν.

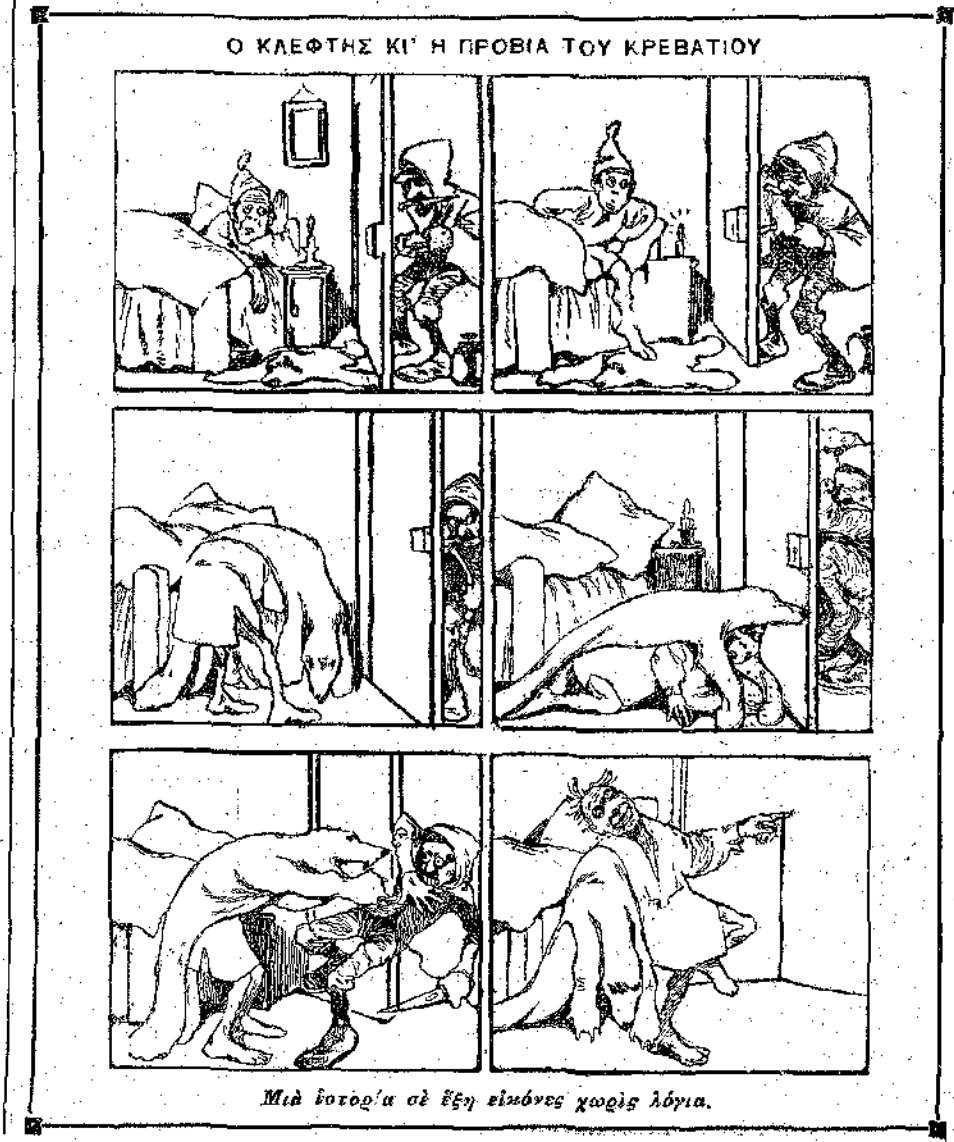
— Μου έχουν σκοτώσει όλους τους δικούς μου, και τώρα θά σκοτώσουν και μένα, είπε ή άλεπού. Ἀλλά δὲν πειράζει, άρκει να σώσουν το δάσος.

Ποτέ δὲν τύχαινε να βγη στο δάσος ο Κάρρ εκείνη τη χρονιά χωρίς να τον σταματοῦν όλα τα ζῶα και να τον ρωτοῦν αν οι άνθρωποι θά κατάφερναν να σώσουν το δάσος. Κι' ο σκύλος δὲν μπορούσε νάπαντήση με βεβαιότητα, γιατί και οι ίδιοι οι άνθρωποι δὲν ήξεραν καλά-καλά αν θά μπορούσαν να έξολοθρευοῦν τις κάμπιες.

Για έναν που ήξερε πιδσο φοβερό και μυστηριώδες ήταν άλλοτε το δάσος του Κολμαϊρντεν, ήταν πολύ παράξενο θέαμα να βλέπη κάθε πρωί περισσότερους από εκατό εργάτες να έρχονται στο δάσος και να εργάζονται με όλη τους την ικανότητα για να το σώσουν απ' την καταστροφή.

Τα μέρη όπου το κακό ήταν περισσότερο προχωρημένο, καθαρίστηκαν έντελῶς από δέντρα, κόπηκαν και τα δεντράκια, κι' έτσι οι κάμπιες δὲν μπορούσαν να πηγαίνουν τόσο εύκολα από δέντρο σε δέντρο.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΜΑΣΑΙ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ;

[Αριθ. Έγκρ. 139]
 Θυμάσαι το χωράφι που πηγαί-
 νουμε και βρισκαμε πολύχρωμα λουλού-
 [δια
 [δια, που σούπλεκα στεφάνια απ' τὰ
 [στάχια του, που παίζαμε τρελλά σάν ἀγγελοῦ-
 [δια ;
 Ἐκεῖνο, π' ἔβλεπες ὁ ἔξω-
 [ρος
 τὰ στάχια του λυγίζανε με ζωηρὴ
 και πέρναν απ' τὸν ἥλιο χρώσα
 [χρώματα
 και χρώματα ἀσημένια απ' τὸ
 [φργγιάρι ;

Θὰ τὸ θυμάσαι... Ἦταν τόσο
 [δμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἔβλεπες τὸ χωράφι που πηγαί-
 [ναμε
 και κόβουμε λουλούδια γιὰ στολί-
 [δια
 και σούπλεκα στεφάνια απ' τὰ
 [στάχια του, που παίζαμε τρελλά σάν ἀγγελοῦ-
 [δια ;

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

μου γὰ βγαίνουν χερσὶνα πα-
 χουλά γεμάτα βουλιτσὸς και δα-
 κυλιδάκια. Ἡ ποδίτσα σκεπάζει
 τὸ γόνατο, κ' ἀπὸ καὶ κατὰ
 γαμπούλες ἀνάλογες με τὸ ἐπί-
 λοιπο σωματάκι. Φορᾷ πεδίλα
 χωρίς κάλτσες. Κάτι μισόλογα γε-
 μάτα χάρη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκιαγραφία τῆς
 Μπεμπούλας που μερικὰ ἀπὸ τὰ
 ἀνέκδοτά της ἔχουν πολὺ γούστο.

Μιά μέρα, ἕνας ξένος κύριος
 μοῦ μιλοῦσε στὴν πόρτα. Ἐπειδὴ
 ἦταν πολὺ βριστικός, και εἶχε
 βαλεῖ ὁ ἀνθρώπος, χωρίς νὰ τὸ
 καταλάβει, τὸ ἔνα του ποδὶ ἀπὸ-
 νο στὸ σκαλοπάτι, και τὸ ἄλλο
 χιμῶ χωρίς νὰ τὸ θέλει ἔκανε
 μιά κάρδα που ἡ Μπέμποτα τὴν
 παρατήρησε. Ἐρχεται σιγά-σιγά,
 σκύβει, και χωρίς νὰ τὴν πάρει
 κανεὶς εἰδηση, περνᾷ ἀφελέστα-
 τα κάτω ἀπὸ τὸ ποδὶ τοῦ κυ-
 ρίου και ἔσπερ ὄνα γέλιο ἀκρά-
 τητο. Ὁ κύριος ἀφῆσε και κου-
 βέντα και βίαση κ' ἄρχισε νὰ
 γελά, ἀλλὰ συγχρόνως ἔβρισε νὰ
 μὴν ἀκουμπᾷ τὰ ποδία του ἔτσι,
 γιατί καμμιά φορὰ χρησιμοῦσαν
 και γιὰ γεφύρια...

Ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἔχασαμε.
 φάγαμε τὸν κόσμο νὰ τὴ βροῦ-
 με πουθενά. Ἡ μαμμὰ της σάν
 τρελλὴ ἔφαγε και φώναζε:
 «Μπέμποτα, Μπέμποτα!» Οὐτε φωνή,
 οὐτε ἀκούσθη. Ἡ ὑπερη-
 τρία ἔφαγε σὸ δρόμο μῆτρας
 βγήκε ἔξω και χάθηκε. Δὲν ἔξω
 πὸς μὸς ἦρθε μένα και πῆ-
 γα νὰ ψάξω στὴν καμινὰ που ἦ-
 ταν ἔξω στὴν αὐλή, πλὰὶ στὸ
 πλυσαριό, και τὴν βλέπω νὰ
 στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα νά-
 θῆ με τὸ ἔνα δακτυλάκι στὸ στό-
 μα και τὸ ἄλλο χέρι πίσω. Γε-
 λαστὴ, ἀκροαζόταν ἂν θὰ τὴ
 βρισκαμε. Τὸ ἄθλιο, ἄκουγε που
 τὴ φωνάζαμε και τόκανε ἐκείτη
 δεξί τ' ἀρπάζω και τρέχω ἔξω.
 Μὲ τὴν εὐνοῖα που εἶχε ἐμοῖς σάν
 κομποτεχνίτη. «Ὅλοι εἶχαν σκῆ-
 σει στὰ γέλια, κ' αὐτὴ με τὰ μ-
 σολογάνια της, τους χαριτωμένους
 μορφαμούς της και τὰ νοήματα
 της, ἐξηγοῦσε στὴ μαμμὰ της
 που εἶχε πάει.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν
 Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

ρωτο λουλούδι... Ἄλλὰ πόσες
 φορές δὲν ἔκοψε στὴ μέση τὸ θύ-
 ρατο μου ὄνειρο καμιά περαστικὴ
 σάβρα, που βλέποντάς με εἶσι ἀκί-
 νητη, με πλῆσιάζει ἀφορὰ κ' ἔ-
 τρεχε κάτω απ' τὰ ποδία μου...
 Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

τὰ δύο θὰ τὴν κρατήσῃ μόνου του.
 Ἄλλὰ νὰ, ἡ βροχὴ ἔπαυσε κ' ἡ
 ὄλιος βγήκε, πειθοντάς μας
 πὸς θὰ μείνῃ γι' ἀρκιὰ καιρὸ,
 και δὲν θάφθησῃ πιά τὴ βροχὴ
 γὰ μὰς ἐνοχλήσῃ.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλι ἔβλεπες
 στοῦ ἡλίου τὸ βασιλεῖα ἡ λαύρα.

Ἦταν τόσο ὁμοιοφ
 κ' ἔβλεπες τὸ χὰιδνευε ἡ αὐτὴ
 πρωτὶ-πρωτὶ, και πάλ

Ξεσπαθώνετε για το Δωδεκασίλλιο!

Η Διαπλάσιος άσπάζεται τους φίλους της: *Μάγισσαν* (Έχει καλώς). *Γετοίαν* (εὐχαριστῶ για ὅσα γράφεις κι' ἀλλοῖω νὰ βρεῖς καὶ πὸ «δωδεκά εἶδος» γιὰ ἔσπαθωμαι) *Κόρη τῆς Ἰδης* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία τῆς ἀδελφῆς σου κι' ἀλλοῖω νὰ βρῶσθαι στὰ ἕγη σου) *Ἀμφιτέτην* (ἔστειλα 7 τετράδια χαίρω γιὰ ὅσα σου γιὰ τὸ «Φαῖτρό» σου, ἐπειδὴ τῶρα δὲν δέχομαι γιὰ τὴ Σελίδα, τὸ ἔθωσα τοῦ «Αναγία» ἀλλὰ μὴ εἶπε δὲν γίνεταί «Χίλιο-Μύριο»: εἶν' ἔν' ἀπλὸ ... ἀλογοπαγίσι) *Μακεδόνα* (ἔλαβα τὴν πρῶτὴ σου λύσει κι' εὐχομαι κάθε προσοχὴ γράφῃ μου ὅμως λιγάκι καθαρότερα) *Πριγκίπισσαν Ρεπανάκι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) *Μοναχομένην* (ἔστειλα 6 τετράδια παραστικά) *Πλευκείαν Χαρυγγήν* (ὄς τὰ Χριστογενεῖα; ὦ, εἶναι πολὺ νὰ μὴ ξαναγράψῃς κι' ἐντομηταῖ, ἔστειλα καὶ λίγα λόγια διαστικά «ἔστειλα») *Φλογέραν τῆς Πόλης* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ προπάντων πὸ ἔτοιμασες τὸ σαβὶ σου γιὰ ἔσπαθωμαι) εἶδος βέβαια τὴν Πρόσκλησέ μου καὶ ξέρεις τῶρα πότε πρέπει νὰ νῆνεσθῃς ὁ Κ. Σ. δὲ, σὲ γελᾷ, εἶναι συνδρομητής) *Μεγάλην Ἑλλῶδα* (σήμερα, βλέπεις, προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός, ὥστε ἐν τάξει ἔστειλα καὶ διαβίβασα νὰ, ἔχεις δικίω καὶ τὰ Γαλλικὰ «Μαγικὰ Γράμμα-α» πρέπει νᾶχουν ὁ ἀριθμὸς σὴν τὰ Ἑλληνικὰ κατὰ λάθος ἔθωσα ἐνιστὸ ὅπ' ἀριθ. 700.) *Ἀνδαλουσία* (μὴ πολλὴ εὐχαριστοση διαβάσα πὸς ἐγνωρίσας τὴν καλὴ μας *Ἀμαρυλλίδα*) *Ἀντιγόνην* (τὸ γράμμα σου μοῦ θύμησε τὴν *Ἀπογραφὴν* πὸ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἔγινε πρὸ ἄλλων ἐτῶν καὶ σὲς «ἄθῃας» εἶχαμε μάλιστα καὶ κομικὰ ἐπιστοδία κι' ὁ κ. Φαῖθων ἔγραψε μὴ μικρὴ κομηνδία) *Στροφομάλλην* (ὅπως θέλεις γράφῃ μου ἢ νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέφω ἢ νὰ τὰ στείλω σὲ ἄλλες) *Τζογὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα παραστικά!) *Τσιγγάναν* (ἔστειλα 12 τετράδια ἀγγελίαν δὲν ἔλαβα) *Ζιλδάν τὴν Ἀργίαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπαθωμαι) *Α. Μ. Μπουρνιῶν* (ἔλαβ, εὐχαριστῶ) *Σίμων Σπαθάρην* (δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ θέμα τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ ποιήματος) *Δάφνην* (ἔστειλα 13 τετράδια) *Προσκοπῆκί* (ἔστειλα 12 τετράδια) *Ἄγγην, Καίριαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Νοεμβρίου, ὁ ἀπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντες: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 23 εἶτε ἄρραφος εἶτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΧΕΣΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Ἰανουαρίου)

- 748. **Δεξιόγραφος**
Γιὰ νὰ κάμω ἐνὶ θεῷ τῆς Αἰγύπτου παλαιῷ, Παιρνω ἔθω κερσόφορος Καὶ θεὰ ἀγγελιαφόρο. *Λεϊθαλῆς*
- 749. **Συλλαβογράφος**
Κάτι εὐδοιάζει Κι' ἡ αἰτία ποῦ; Σύμφωνο, ποτᾶμι Κάνουν συντροφία. *Ἄστρο τῆς Δευτερίας*
- 750. **Στοιχειογράφος**
Κέρατα χεὶ κλιθωτᾶ Τὸ λαμποῦ του μόνο ἀλλάζεις Κι' ἔτσι ἐκεῖνο που παῖτ. Ὁ καθένας εἰσιμαίσεις. *Χάρις*
- 751. **Ἀναγραμματισμός**
Ὅπως ἔχω ἀν μᾶρισης, Βγαίνω ἴσα ἀπ' τὸ ληνὸ Ἄν μὲ ἀναγραμματισίς, Στὰ κοράβια ἠρητοῦ. *Σωπριάτις*
- 752. **Αἶνιγμα Δημῶδες**
Σὰ βῶδι μουγγριζῶ, Σὰ φίδι σφουριζῶ, Σὲν ἄλλοιο ρεχῶ, Μὰ πόδια δὲν ἔχω. Ζωὴ ξένη φέρνω, Ἄφρινω καὶ παίρνω. *Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν*
- 753. **Χι**
+ * * * + = Ἐαῖκὸν ποιήμα.
* * * * * = Ἀπόστολος.
* * + * * = Πόλις Κρήτης.
* + * * * = Ὅχι κέρδος.
+ * * * + = Πόλις ρώσικῆ.
Διαγωνιστὸς ἄγιος καὶ χώρα τῆς Μικρασίας. *Φιρφυρίκος*
- 754. **Κρυπτογραφικὸν**
1 2 3 4 5 = Ὅρος.
2 1 3 4 5 = Θεός.
3 1 4 5 = Ὁ οἶκος του.
4 3 4 5 = Ζῶν.
5 2 3 1 = Ὅρος.
Τραυματίας τοῦ 1913
- 755-759. **Φωνηεντογράφος**
Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, δις ἢ τρίς ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ τῶν κάτωθι συμ-

φῶνων, τῶν ὁμοίων ἢ τῆς εἰς ἑκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

- λασπ, κομρ, κλβσμ, ἔσορ, σιδρν.
- Ρίγας Φεραῖος
- 760. **Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος**
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κἀταθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρῶτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεστῆς, πῶλιν τῆς Ἑλλάδος:
1, Γόλλας συγγραφεὺς, ἀγαπητὸς εἰς τὴν νεολαίαν. 2, Ἡμέρα ἀργίας. 3, Ἕλληνας προθυπουγὸς ἀποθανὼν. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Οὐράνιον σῶμα.

- Ἐκδιητηθῆ
- 761. **Ἑλληνοσύμφωνον**
οω - αε *Ἀρχιτεμπλής*
- 762. **Γεῖφος**
ο ο κολ
ο Μ ο τίς
ο ο *Ἑξοψη Γατούλα*

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
763. **Charade**
Métal précieux
Et femme féérique
Font un fabuleux
Musicien héroïque. *Ταρόψ*

764-768. **Lettre Magique**
Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:
miel, ville; cher, blanc, jeu. *Πλάνα Δοξάρι*

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36
516. Ἰσαβέλλα (εἰς Ἄβελ, λ.)
—517. Νέμεσις (ναί, μέ, σὺς.)
—518. Νεῦμα-ρεθμα-ψεῦμα. — 519. Ἰσακίμ-χιμολία.
520.

ΔΥΟ ΒΟΛΟΣ ΑΤΡΟΠΟΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ

521. **ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ** (ἦτα, Δάμαχος, ἐλάτη, Μαλέας. Ἄτλας, χᾶος, ὄχλος, σῆμα.)—522-526. **ΓΟΚΑΣΤΗ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ, ΚΑΜΕΛΙΑ, ΚΛΙΜΑΞ, ΤΕΡΩΝ.** — 527. **ΣΠΑΡΟΣ** (Σαρκώτης, σῖφορος, Αἰάκος, ταῦρος, Πύρρος, Παργασός.)—528. Ὁ μὴ θαρεῖς οὐ παιδεύεται. — 529. Ἡ δαπάνη τοῦ ἔξοδου μᾶς στοιχίζει πολὺ. — 530. Cryptogame (crypte, eau, game.)—531. Poisson, poison.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν ἔάν των διεθθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐπιπέκωσιν τῆς νέας κτιρίας. Ἄλλως δὲν εὐθὺνόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΖ'—1090)
ΦΙΛΟΣΤΕΛΕΙΑ μηνσίον γραμματοσημολογικὸν περιοδικὸν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμματολεπτῶν. Συνδρομὴ ἑτησίως Ἐσωτερικῶ δραχ. 35.—Ἐξωτερικῶ ερ. γαλλ. 45.—Ἡ σελλίνα 3/4 ἢ δολλᾶρ. 0.75.—Ἀθήναι. Μικηλὴ Βόδα, 169.
[ΚΖ'—1091]

Ἀποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—805).
Βραβεῖο Σοῦβη καὶ Ἄρσιν τοῦ Ὀλύμπου στείλατε ταχυδρομικῶ. Λοιποὶ στείλαντες εὐχαριστῶ. *Σίλας ἢ Ἄγρια*
[ΚΖ'—1092]

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ διαλυόμενος, ἀποχωρετῆς ἑλίας, ἰδίως Ἀρσίνην—Γαζή, Βιολέτταν—Βρασταίου Μωρὸ ἀποχωρετῆς !!!
[ΚΖ'—1093]

Παποστάσῃ, τί γίνεσσι; Μὴ ξεχάσῃς, Ἄρσιν σου. *Ἐξοψη Γατούλα*
[ΚΖ'—1094]

Αγαπημένε μου φίλε Γενεθέρη καὶ Ἡρώδα τοῦ 21, χρόνια πολλὰ Γαλάττει
[ΚΖ'—1095]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΡΜΗΣ
Ἐπανελθερῶν ἐργασίας ἔκρηνη Νουτιβρίου. Ἀποτελέσματα (ΚΖ'—691) διαγωνισμοῦ τέλος Νοεμβρίου. Στείλατε ἑλίοι. «Σωματοφόκος», ἐπὶν μετὰ μᾶς κόλλιο τομῆσιν ἐν ἀνακαλύφωμε τρεῖς (ἐνὸς εἰς ... κανένα). Ἀστοχῶς ἀπὸ τοῦχοι. Ἄν ἀπὸ τὸ θεωρήτε νῆσι σας ἀλλοπατήρια νὰ τὰ στενοκεφαλῶσας. Γιὰ τὴν (ΚΖ'—888) ἰδίως ὁ ἘΡΜΗΣ δὲν ἔχει σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ἀγγελία.—*Διάπλασις.*
«Τριανδρίας, τί ἀπαντᾷ σὴν» (ΚΖ'—691)
[ΚΖ'—1096]

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
Β' Ἐκδρομῆ
Ἀρχομστε αἰτίσῃς συμμέτοχῃς γιὰ τὴν Β' Ἐκδρομῆ μᾶς πὸ γίνεταί, καθὼς ἀνογγεῖλαμε, ἐπὶν Πάρνηθα εἰς 27 τοῦ Νοεμβρ.
Ἐὰ κέρη μέρος καὶ τὸ τμήμα κορισιῶν.
[ΚΖ'—1097]

Γλόρια Σάναον—Νίκος Πένος Ντουγκλάς Φαίρμαν — Ἄργουόλα Ἄδραμίου. Ἰδὸρ Νοβέλλο = Μ' Ἀδραμίου. Μὰζ Ἄιντες—Σοραϊδάση, Ζάν Ἄντιέλο = Κοιτὸς, Οὐγκὲ Ντυφλὸς = Σίμου, Μαῖση Πίκερὸ = Πουσοῦρης, Βόλα Νέγκρι = Ἐμῖ. Κησοῦριδης.
Ἀποδοχᾶρη, πότε μᾶς ἐπιστεῦσθῃς τὸ ψευδὸνυμὸν σου; ἄλλὰ ἐπαναλαμβάνω εἶσαι ὁ Σοῦκος. *Ἀντακατόσοῦρης Ἄντινέουρης*
[ΚΖ'—1098]

ΔΗ-ΠΑΣΙΑ, δὲλω τὴ φιλιὰ σου. ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΔΑΥΣΕΥΣ
[ΚΖ'—1099]

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΥΓΙΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
ΣΕΡΡΩΝ
Ἀγαπητὸ Διαπλαστικὸν καὶ Διαπλάστικὸν, ὅς ἐπεθυμήσαμεν ἐπὶν (ΚΖ'—937) διαγωνισμὸν μας δημοφεισίματος. Στείλατε δία, ἑλίας.
Ὁ τῶν διαγωνιστῶν: Οὐγκὲ Ντυφλὸς Ὁ Πρόεδρος Ἄντινέουρης Φαίρμανης
[ΚΖ'—1100]

Αμλετ, Ἠλιονέντη, Τσοῦχτρα, Δεδῶναϊε, Ἀφροδίτη τῆς Ἄλλου, ἐγκατάλειστον Μ. Μυστικῆ; Ἄς: (ΚΖ'—1098).
Μεγαλόδρηλη Ἰδῆ, Τσιγγάνα, Ἄνδαλουσίε, Ἀμαρυλλίε, Κολοκωνδιόκορη, Ἐλ Ρουσσάση, Ἀναδρομῆ τῆς Ἀττικῆς, Κόρρη, ἔστειλα. *Ἄντινέουρη*
[ΚΖ'—1101]

Σοῦ στέλλω, ἀγαπημένῃ μου Πύρρηνη Σοφωφάτα, χίλια φιλιὰς γιὰ τὴν γιορτοῦλά σου. *Ἀτρεπτη Φοβηταῖρα*
[ΚΖ'—1102]

Τρέμειτε !!! Μπῶ !!! Τσιγγάνα—Στρογγίλη, Ροδόλας Βαλεντινῶ, Ἄντινέουρης, Τζαροῦφης, Μπλερ, χωρὶς δεδαῖονος ἀπλαστικῆς ἔσε; Ἄσωςαί τοὺς μεμυμάδες !!!
ΚΟΛΟΥΘΟΣΠΟΡΟΣ
[ΚΖ'—1103]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἸΠΠΟΤΩΝ
Σωματοφύλακες, τρέμειτε ... Ἰπποτῆς ντ' Ἀρτανίος—ἰεργίος Ἀγροδῶσης, Βιλλέο—Ἄλκις Χριστόφης. Φύλακαί, ἔχετε δίκαιον. Ὅσα δὲν ἐπὶ νει ἢ ἔλκεθ ... Ἐνομοφάτες !!!
Ὁ τῶν ἔνικ. Ἰπποτῆς ντ' Ἰππερῶν